

L'era Michel Sánchez a Girona en deu moments

Del 9 de juliol del 2021 al 29 de maig del 2026, el tècnic ha viscut una història d'amor a Montilivi, de Segona a París, per acabar amb un descens traumàtic

Michel Sánchez va arribar el 9 de juliol del 2021. Llavors, tenia 45 anys i va signar un contracte d'un any més un altre opcional. El 14 de juliol, dia de la seva presentació, el tècnic de Vallecas va arribar a l'estadi amb mascareta, perquè llavors, els efectes de la pandèmia continuaven vigents. Se'l veia content, aquell dia. Els ulls li brillaven per la il·lusió que li feia aterrar al Girona. «Estem segurs que jugarem molt bé a futbol», li deia el president Delfí Geli, que ni de conya s'imaginava que el nivell al qual es referia fins i tot quedaria petit davant l'obra d'art que va desplegar l'equip sota el lideratge del madrileny, especialment en les tres primeres temporades. En la jornada 10 del seu primer curs, tres mesos després del seu fitxatge, el Girona de Michel es movia per la part baixa de la Segona Divisió, en llocs de descens a la Primera RFEF. Va ser en aquells moments quan el director esportiu, Quique Cárcel, va oferir-li la renovació perquè li agradava el futbol que estava desplegant l'equip. Els gironins havien perdut 1-3 amb l'Osca a l'estadi i Michel, senzillament, va al·lucinar, perquè es pensava que l'acomiadarien. Michel sempre ha assegurat que una de les claus de l'èxit va ser la confiança rebuda i demostrada amb fets com aquell. El 19 de juny del 2022 el Girona va celebrar l'ascens a Primera Divisió amb una gran victòria en la tornada de la final del play-off d'ascens a Tenerife (1-3), gràcies als gols de Stuard, León en pròpia porteria i Arnau Martínez. En l'anada, havia empatat a 0. L'equip de Michel va assolir una remuntada històrica a Eibar en les semifinals, capgirant el 0-1 de Montilivi, en un 0-2 en una pròrroga eterna decidida amb una rematada de l'uruguaià. «Hem demostrat ser immortals. Hem construït una família», verbalitzava el madrileny des de la sala de premsa de l'Heliodoro Rodríguez López al costat del seu cos tècnic, del qual no es va separar en cap moment de la celebració. En el retorn a l'elit, el Girona va disputar les seves opcions de classificar-se per a la Conference League fins a la darrera jornada, en què va perdre contra l'Osasuna (2-1). L'èxit d'aquell curs, però, és inqüestionable: va acabar desè amb 49 punts i practicant un futbol molt atractiu, amb nits per al record com el triomf per 4-2 a Montilivi contra el Reial Madrid el 25 d'abril del 2023 amb un pòquer del Taty Castellanos. També va empatar al Camp Nou (0-0), va guanyar a l'Espanyol (2-1) o va golejar l'Almeria (6-2). Montilivi s'ho passava bé, però el millor arribaria una temporada després. El 10 de desembre del 2023, el Girona de Michel va derrotar el Barça per primera vegada. Ho va fer a Montjuïc (2-4), amb gols de Dovbyk, que acabaria com a pitxiti del campionat, amb 24 gols, Miguel Gutiérrez, Valery i Stuard. En el partit de la segona volta, disputat el 4 de maig del 2024, l'obra de Michel va arribar a l'Olimp: una altra vegada contra el Barça i una altra vegada 4-2, en un derbi català en què els blanc-i-vermells van neutralitzar un parell de cops el doble avantatge blaugrana amb un doblat de Portu, i noves dianes de Dovbyk i Miguel. Aquella tarda, a Montilivi, l'equip va certificar la seva presència a la Lliga de Campions per a l'any següent. Fins i tot va sonar l'himne davant la felicitat inaudita d'una afició que no donava crèdit al qual veien els seus ulls. Quin futbol i quines tardes, les viscudes aquell curs 2023-24. Dinàmiques de sis i cinc victòries consecutives, 11 partits sense perdre lluny de Montilivi, victòries amb l'Atlètic de Madrid (4-3), remuntades al límit a Vallecas, Pamplona, o a casa contra l'Almeria, el Mallorca i el València. El Girona de Michel tocava el cel cada dia de la seva vida. Es va posar líder per primera vegada el 27 de setembre del 2023, després d'un triomf a Vila-real (1-2). I es va desplaçar al Santiago Bernabéu, el 10 de febrer del 2024, en plena lluita amb el Reial Madrid per la primera posició, amb la possibilitat de sortir-ne com a primer classificat i somiar de veritat amb la Lliga. Tot el món va mirar aquell partit, que el Girona va perdre 4-0. Però no importava, això. L'any va ser una passada. «El següent somni seria guanyar un títol amb el Girona. És un somni, però a vegades aquests es compleixen», va dir. El 18 de setembre del 2024, la ciutat de París va ser testimoni del primer partit del Girona a la Lliga de Campions. Amb Stuard com a capità, va aguantar el 0-0 en el marcador fins al temps de descompte, en què un error de Gazzaniga va donar-li el triomf al

PSG. «És un dia molt especial per a molta gent, és un dia històric», comentava el de Vallecás, que destacava sentiments com «l'orgull» o la «felicitat» que sentia. La participació a Europa dels gironins, pel que fa a l'aspecte esportiu, no va ser bona: una única victòria, contra l'Slovan de Bratislava (2-0, el 22 d'octubre) i la primera crisi entre club i afició pels preus de les entrades, que fins i tot va provocar una gran mocadorada en forma de protesta a Montilivi. La presència europea va condicionar la planificació d'un Girona que no va estar encertat en els moviments de la plantilla: la majoria dels grans jugadors del curs anterior van marxar, i els substituïts (Van de Beek, Danjuma, Asprilla, Mioviski o Abel Ruiz) no van estar mai a l'altura del mínim exigible. En conseqüència, després d'una ratxa nefasta entrat el 2025, Michel va recórrer a Portu i Stuani per a obtenir la salvació a Primera, que va perillar, però que finalment es va aconseguir per un punt. Aquest any, el següent, la caiguda ja ha sigut imparable. Michel ha donat mostres d'esgotament i d'una falta d'idees alarmant, agreujada amb la poca flexibilitat que ha demostrat durant un gran gruix de jornades. La planificació ja no va ser dolenta, sinó pèssima, i el Girona va passar-se un munt de setmanes en descens fins a sortir-ne, gairebé miraculosament. Però una dinàmica de vuit jornades sense guanyar i d'una única victòria en deu partits, va condemnar l'equip a Segona Divisió, tot i dependre d'ell mateix, a Montilivi contra l'Elx, en un dia final en què tampoc no va poder guanyar. És el segon entrenador amb més partits en la història del Girona (221). «La meua primera impressió és espectacular. Serem competitiu i protagonistes, aquestes són les potes del que volem construir», resumia Michel en la seva primera compareixença. El tècnic de Vallecás, per descomptat, és qui més cops ha dirigit l'equip a Primera Divisió (152); el que més triomfs suma (58), i el que més ben classificat i més punts ha sumat en un curs (tercer amb 81 punts el 2023-24); l'únic que l'ha classificat, dirigit i amb el qual ha guanyat a la Lliga de Campions (8 duels, una victòria) i, també, el segon que l'ha pujat a l'elit després de Pablo Machín; el segon en triomfs històrics darrere d'Emilio Aldecoa (91), que és l'únic que el supera en nombre de partits; o el segon a assolir el sostre dels quarts de la Copa del Rei, entre tants i tants rècords, com el títol de Copa Catalunya... També n'hi ha de negatius, perquè és el segon entrenador que baixa el Girona a Segona, després d'Eusebio Sacristán. En resum, Michel ha viscut una etapa fantàstica dividida en dos blocs: tres anys d'una meravella continuada i els dos últims, d'un fracàs estrepitos que l'han condemnat. L'acompanyaran el bon futbol i les gestes, però també la taca del descens.

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2026/05/30/l-michel-sanchez-girona-deu-130813015.html>